

хлопа: Моля, отворете да се подслонимъ въ вашия домъ. Тѣ веднага излизатъ и приематъ гоститѣ. Защо не отвориха на първитѣ двама, а на последния отвориха? За да си обясните причинитѣ на това явление, ще ви приведа следния примѣръ. Трима души пѣтуватъ и настигатъ една празна кола. Първиятъ пѣтникъ се обръща къмъ коларя съ думитѣ: Слушай, азъ съмъ беденъ човѣкъ, мога ли да се кача въ колата ти, да си почина малко?—Не може. Вториятъ моли коларя за сѣщото нѣщо, но и той получава отказъ. Третиятъ пѣтникъ изважда отъ джоба си единъ наполеонъ, показва го на коларя и го пита: Можешъ ли да ни качишъ на колата си? — Мога, качете се. Кое е накарало коларя да вземе пѣтницитѣ на колата си? — Златната монета. Такова нѣщо се е съдържало въ гласа и хлопането на третия пѣтникъ, за да се съгласятъ селянитѣ да му отворятъ и да го приематъ въ дома си. Следователно, има разлика въ хлопането, има разлика въ говора и думитѣ на хората. Затова е казано въ пословицата: „Блага дума желѣзна врата отваря“.

Ще ви приведа още единъ примѣръ, да разберете, какво представя благата дума, да видите нейната сила. Трима души взиматъ инструментитѣ си и трѣгватъ на пѣтъ. Единиятъ носи гайда, вториятъ — тѣпанъ, а третиятъ — цигулка. Късно вечерята стигатъ въ едно село и спиратъ предъ къщата на единъ богаташъ. Първиятъ пѣтникъ изважда гайдата